

Елисавета Багряна
Стихии

Можеш ли да спреш ти вятъра, дето иде от могилите,
префучава през боазите, вдига облак над диканите,
грабва стрехите на къщите, на каруците чергилата,
сваля портите, оградите и децата по мегданите —
в родния ми град?

Можеш ли да спреш ти Бистрица, дето иде напролет яростна,
разтрошава ледовете си, на мостовете подпорите
и излиза от коритото и завлича, мътна, пакостна —
къщиците и градинките, и добитъка на хората —
в родния ми град?

Можеш ли да спреш ти виното, щом веднъж е закипяло то
в бъчвите огромни, вездани, с влага лъхаща наситени,
на които с букви кирилски пише „черното“ и „бялото“ —
в избите студен, каменни, завещани от дедите ни —
в родния ми град?

Как ще спраш ти мене — волната, скитницата, непокорната —
родната сестра на вятъра, на водата и на виното,
за която е примамица непостижното, просторното,
дето все сънува пътища — недостижнати, неминати, —
мене как ще спреш?